

Ще ви разкажа за една ромска жена

Даниела Добрева – поощрителна награда за есе

Вечер, преди да заспя, в съзнанието ми възкръсва споменът за НЕЯ. Не мога да забравя лицето ѝ, лъскавите ѝ гарвановочерни коси, тежките къдици, които падат по раменете ѝ, пухкавите ѝ устни, бисерните ѝ зъби, тъжните ѝ очи. Това е образът на моята майка, на моята майка ромка.

А как само пее ТЯ? Чувствено, плътно, страстно, сякаш иска да разкрие чрез песента душата си. В песента пулсира ромската кръв, чувства се ритъмът на ромското сърце, разкрива се цялата душа на нашата екзотична раса.

Много често хората се питат защо ромката пее и когато страда?! Въпрос, на който не мога да отговоря директно, въпрос, кодиран в етносната характеристика на циганката. Щом има музика, ромката танцува. Тя никога не очаква специален повод за веселие – такава е природата ѝ. Човешкото въображение е бедно да опише танца на циганката. Фламенкото е част от живота ѝ, част от плътта ѝ, част от душата ѝ.

Огньовете горят, конете кратко пасат из степта, циганката танцува и пее... И всичко това не може да бъде изказано с думи. Може би някой е успял да го нарисува, може би някой е успял да го въплъти в музика така, че да се почувства силата на тази картина.

Тази жена, тази моя майка! Не мога да забравя дъха на пазвата ѝ. Ласките ѝ са вътре у мен, дълбоко съхранени, обичани и жадувани!!! Тя кара хората да се обръщат, когато минава; кожата ѝ блести като абанос на слънцето; дрехите ѝ леко се разяват, когато ги докосне вятърът, накитите ѝ създават прекрасна музика... Тази жена, която се явява и преди да заспя, и в съня ми, която никога не мога да забравя, защото не трябва. Защото не искам. Майка ми беше бедна и отрудена като всички роми. Но мъката не успя да сложи своя отпечатък върху лицето ѝ. Виждам я съхранила дълбоко, някъде там в дъното на черните ѝ очи.

Кой казва, че циганите не заслужават доверие и обич, че са напаст, че са презрени от Бога хора. Ромката приема за близък всеки, който я обича и уважава. В нейното сърце има много място за още някого.

„Лачипе“ (доброта) е дума, която ТЯ често употребява и влага в нея онова истинско значение, което понякога „белият човек“ не разбира. Когато тази циганка обича, то е за цял живот. Само смъртта може да изтрие от съзнанието ѝ образа на любимия чо-